

26. november 2020
Sagsnr. 20/12327
SRI

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

AFSLAG på anmodning om genoptagelse af sag om afslag på lovliggørende dispensation til en parkeringsplatform delvist beliggende inden for Strandbeskyttelseslinjen i Helsingør Kommune

Miljø- og Fødevareklagenævnet traf den 20. marts 2020 afgørelse om at stadfæste Kystdirektoratets afgørelse af 15. februar 2018 om afslag på lovliggørende dispensation til en parkeringsplatform delvist beliggende inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. på F 1Hellebækgård, Hellebæk i Helsingør Kommune.¹

Ejendommens ejer har anmodet Miljø- og Fødevareklagenævnet om at genoptage behandlingen af klagesagen.

Miljø- og Fødevareklagenævnet afslår anmodningen om at genoptage behandlingen af klagesagen.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet² og gebyrbekendtgørelsens § 2.³ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

MILJØ- OG
FØDEVAREKLAGENÆVNET
Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

¹ Miljø- og Fødevareklagenævnets sagsnr. 18/05029, tidligere NMK-500-00825.

² Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

³ Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

1. Anmodningen om genoptagelse

Ejendommens ejer har den 29. oktober 2020 anmodet Miljø- og Fødevareklagenævnet om at genoptage behandlingen af klagesagen vedrørende Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 20. marts 2020 om stadfæstelse af afslag på lovliggørende dispensation til en parkeringsplatform delvist beliggende inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. F 1Hellebækgård, Hellebæk i Helsingør Kommune.

Som begrundelse for anmodningen har ejendommens ejer anført, at der er begået sagsbehandlingsfejl og fremkommet nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning. Ejendommens ejer har navnlig anført, at

- Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er truffet på et forkert faktisk grundlag,
- strandbeskyttelseslinjens forløb og skellinjens beliggenhed ikke er korrekt gengivet på kortmateriale, som nævnet har lagt til grund for sin afgørelse,
- ejendommen ikke er beliggende i et sommerhusområde, da alle andre ejendomme i området er overgået til helårsbeboelse, og
- nævnets beskrivelse af karakteren af kystlandskabet på stedet er forkert.

Anmodningen er nærmere uddybet i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1 Kystdirektoratets afgørelse af 15. februar 2018

Kystdirektoratet meddelte i medfør af naturbeskyttelseslovens § 15, jf. § 65 b, stk. 1, afslag på lovliggørende dispensation til en del af en parkeringsplatform, som er beliggende inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. F 1Hellebækgård, Hellebæk i Helsingør Kommune. Der blev samtidig, i medfør af naturbeskyttelseslovens § 73, meddelt et påbud til anmoder, som bruger af platformen, om at fjerne den del af platformen, der er beliggende inden for strandbeskyttelseslinjen inden den 16. april 2018.

Kystdirektoratet vurderede, hvorvidt platformen kunne lovliggøres retligt i medfør af den lempeligere dispensationshjemmel i naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 3, nr. 1, om mindre haveanlæg. Direktoratet fandt efter en konkret vurdering, at platformen ikke kunne anses som en mindre bygning eller anlæg, hvorfor den lempeligere bestemmelse ikke fandt anvendelse. Der blev herved lagt vægt på, at den del af platformen, der ligger inden for strandbeskyttelseslinjen har et areal på ca. 15-18 m².

Herefter fandt Kystdirektoratet, at der ikke kunne dispenseres til bibeholdelse af platformen i medfør af naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, da der ikke var tale om et særligt tilfælde. Direktoratet lagde vægt på, at en lovliggørende dispensation vil kunne medføre en uønsket præcedensvirkning.

Direktoratet vurderede, at udfaldet af en verserende retssag om fastlæggelsen af skelgrænsen mellem anmoders ejendom, matr. nr. F 2 og naboejendommen, matr. nr. F 1 ikke kunne påvirke strandbeskyttelseslinjens forløb. Dette gjaldt ifølge direktoratet, selvom retssagen måtte føre til en ændring af det matrikulære skel.

Kystdirektoratets afgørelse blev af anmoder påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet den 14. marts 2018. Anmoder gjorde i den forbindelse bl.a. gældende, at platformen ikke er omfattet af strandbeskyttelseslinjen, da den i sin helhed er beliggende på anmoders ejendom. Det er anmoders opfattelse, at en endelig afklaring af skelgrænsen ved dom er nødvendig for at kunne træffe en korrekt afgørelse.

2.2 Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 20. marts 2020

Miljø- og Fødevarerklagenævnet stadfæstede Kystdirektoratets afslag på lovliggørende dispensation til den del af parkeringsplatformen, der ligger inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. F 1

Miljø- og Fødevarerklagenævnet anførte indledningsvist, at nævnet ikke har kompetence til at behandle klagen for så vidt angår den del, der vedrører strandbeskyttelseslinjens nærmere forløb, herunder om linjens forløb er korrekt gengivet, jf. naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 4.

Nævnet lagde herefter til grund, at platformen er delvist beliggende på naboejendommen, matr. nr. F 1 som er omfattet af strandbeskyttelseslinjen i sin helhed. Nævnet bemærkede, at det forhold, at der verserer en retssag vedrørende korrektion af skelgrænsen, ikke kunne føre til et andet resultat.

Nævnet vurderede herefter, at det ansøgte ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 15 a, stk. 3, og § 65 b, stk. 3, nr. 1, da det ansøgte ikke kunne anses for at være et mindre anlæg i naturbeskyttelseslovens forstand, og at der er tale om et fritliggende anlæg placeret på en kystskrænt, hvor det fremstår særligt synligt i strid med de kystlandskabelige interesser på stedet.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet fandt videre, at der ikke var tale om et særligt tilfælde, der kunne begrunde en dispensation i medfør af den restriktive dispensationshjemmel i naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1. Nævnet lagde herved vægt på, at parkeringsplatformen i omfang og med en højtbeliggende placering fremstår dominerende i det åbne og ubebyggede kystlandskab på stedet. Det indgik desuden i nævnets vurdering, at det ansøgte er beliggende på en kystnær placering inden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje, og at en lovliggørende dispensation vil kunne medføre en uønsket præcedensvirkning.

2.3 Anmodningen om genoptagelse

Nævnets afgørelse er af anmoder indbragt for retten den 19. september 2020.⁴ Retssagen er på nuværende tidspunkt ikke afsluttet.

Anmoder har begrundet anmodningen om genoptagelse med, at Miljø- og Fødevareklagenævnet har afgjort sagen på et forkert faktisk grundlag, og at der er begået væsentlige sagsbehandlingsfejl, herunder i form af mangelfuld begrundelse. Anmoder har desuden bedt nævnet uddybe, hvorfor afgørelsen er truffet af en stedfortrædende formand og ikke af det samlede nævn.

Anmoder har anført, at det matrikulære skel, som nævnet har lagt til grund for sin afgørelse, er blevet underkendt ved en skelforretning afholdt i oktober 2014. Derudover har nævnet ifølge anmoder lagt forkerte oplysninger om strandbeskyttelseslinjens forløb til grund for sin afgørelse. Anmoder har til støtte herfor udarbejdet og fremsendt et notat med titlen ”Kommunens fejlbehæftede kort del 1-2”, og har henvist til, at der verserer en hævdsag ved domstolene, der skal fastlægge den korrekte matrikelgrænse mellem matr. nr. F 2 og nr. F 1. Hertil kommer, at oplysningerne i nævnets afgørelse om sommerhusets boligareal, karakteren af den sekundære bebyggelse og ejendommens beliggenhed i forhold til et Natura 2000-område, er forkerte.

Derudover er det en fejl i nævnets afgørelse, når det er anført, at anmoders ejendom er beliggende i et sommerhusområde. De omkringliggende ejendomme er alle registreret til helårsbeboelse, hvilket nævnet ikke har forholdt sig til.

Videre har anmoder anført, at nævnets beskrivelse af områdets karakter som ubebygget inden for strandbeskyttelseslinjen er forkert, og har henvist til de bebyggede ejendomme på A 1, A 2, A og A . Anmoder har fremsendt en række fotografier fra den pågældende kyststrækning og den omhandlede parkeringsplatform.

Det er anmoders opfattelse, at parkeringsplatformen er lovlig uden dispensation fra strandbeskyttelseslinjen, jf. naturbeskyttelseslovens § 15 a, stk. 3, da den er beliggende 12,3 m fra boligen, og at platformen ikke fremstår synligt i kystlandskabet, da det ikke ligger på en skrænt, men derimod ca. en meter under fortovsniveau.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Indledende bemærkninger

En myndighed er forpligtet til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der i forbindelse med anmodningen om genoptagelse fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning, at der er en vis sandsynlig-

⁴ BS-36545/2020-HEL

hed for, at sagen havde fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med den tidligere behandling af sagen. En myndighed kan også have pligt til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der ved den tidligere sagsbehandling er begået væsentlige fejl. Desuden kan væsentlige nye retlige forhold betyde, at der er en forpligtelse til at genoptage behandlingen af en sag. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis domstolene i en tilsvarende sag har underkendt myndighedens fortolkning eller praksis, eller der er sket væsentlig ændring med tilbagevirkende kraft i det retsgrundlag, der forelå på tidspunktet for den tidligere afgørelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at der med anmodningen om genoptagelse ikke er påvist, at der er begået fejl ved sagens behandling eller fremkommet nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning, der kan begrunde, at behandlingen af klagesagen genoptages.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at de af anmoder fremlagte oplysninger om strandbeskyttelseslinjens forløb, herunder deklarationen fra 1940, og spørgsmålet om skellinjens beliggenhed allerede er indgået i nævnets behandling af klagesagen, og at nævnet i den forbindelse vurderede, at de anførte forhold ikke er omfattet af nævnets kompetence.

Nævnet henviser til afsnit 3.1 i nævnets afgørelse, hvoraf det fremgår:

”Det bemærkes indledningsvist, at Miljø- og Fødevareklagenævnet ikke har kompetence til at behandle klagen for så vidt angår den del, der vedrør strandbeskyttelseslinjens nærmere forløb, herunder om linjens forløb er korrekt gengivet i det digitale matrikelkort, jf. naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 4.

Miljø- og Fødevareklagenævnet lægger Strandbeskyttelseskommisionens kortlægning af strandbeskyttelseslinjen, som er indeholdt i det digitale matrikelkort og tinglyst på ejendommen, til grund for afgørelsen.

Det kan ikke føre til et andet resultat, at klager har anlagt en retssag vedrørende korrektion af skelgrænsen til naboejendommen, matr. nr. F 1 Det af klager anførte om Strandfredningskommisionens deklaration af 27. august 1940 og den vedlagte korttegning, kan heller ikke føre til et andet resultat.”

Der er ikke med anmodningen om genoptagelse fremkommet nye oplysninger, der kan ændre på denne vurdering.

Nævnet bemærker desuden, at karakteren af det omhandlede kystlandskab og platformens beliggenhed, herunder dets påvirkning af landskabet, er vurderet ud fra tilgængelige luftfotos og fotografier indeholdt i Kystdirektoratets afgørelse af 15. februar 2018. De af anmoder fremsendte fotografier af kyststrækningen og parkeringsplatformen giver ikke anledning til at

ændre på denne vurdering. De ejendomme, som anmoder har henvist til på A 5, er i det væsentligste undtaget fra strandbeskyttelseslinjen bortset fra A 3, som i øvrigt ikke kan anses for sammenlignelig med den konkrete sag.

Til det af anmoder forespurgt om, hvorfor afgørelsen er truffet af en stedfortrædende formand, henviser nævnet til § 8 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.⁵ Nævnet bemærker i den forbindelse, at der foreligger en omfattende praksis om etablering af lignende anlæg, herunder terrasser og plateauer, inden for strandbeskyttelseslinjen, hvorfor den foreliggende sag ikke kan anses for at være af større eller principiel betydning.⁶

Anmodningen om genoptagelse giver imidlertid Miljø- og Fødevarerklagenævnet anledning til at korrigere to faktiske forhold i nævnets afgørelse af 20. marts 2020.

For det første er det ikke korrekt, at ejendommen er beliggende i et sommerhusområde, da den derimod ligger i landzone. For det andet er den del af parkeringsplatformen, der er omfattet af strandbeskyttelseslinjen, ikke beliggende på anmoders ejendom, A 6, som anført på side 1 i nævnets afgørelse. Den er derimod beliggende på den ubebyggede naboejendom mod nordvest, matr. nr. F 1 som ikke har et vejnummer.

Selvom de anførte forhold ikke er faktuelte korrekte, har de konkret ikke haft betydning for nævnets afgørelse, hvorfor de ikke kan begrunde, at behandlingen af klagesagen genoptages. Nævnet bemærker, at platformens beliggenhed på matr. nr. F 1 fremgår tydeligt af f.eks. beskrivelsen i afgørelsens afsnit 2.1:

”Derudover er der i 2012 opført en parkeringsplatform af træ på skellet til en ubebygget nabogrund mod nordvest, matr. nr. F 1. Det vil sige, at platformen er delvist beliggende på naboejendommens matrikulerede areal og at det kun er den del af parkeringsplatformen, som er beliggende på nabogrounden, som er omfattet af strandbeskyttelseslinjen.”

Nævnet bemærker endvidere, at det forhold, at ejendommen er beliggende i landzone og ikke i et sommerhusområde, konkret ikke har haft betydning for afgørelsens resultat. Nævnet har herved lagt vægt på, at dispensationsbeføjelsen i naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, skal administreres på samme, restriktive vis, uanset om ejendommen ligger i landzone eller i et sommerhusområde.

På denne baggrund, og idet det af anmoder i øvrigt anførte ikke kan føre til et andet resultat, afslår Miljø- og Fødevarerklagenævnet at genoptage behandlingen af klagesagen, som er afgjort den 20. marts 2020.

⁵ Lov nr. 1715 af 27. december 2016.

⁶ Se f.eks. sagerne, 20/04667, 19/07209, 19/00878 og 18/05154.

3.3 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales det indbetalte klagegebyr ikke gebyrbekendtgørelsens § 2.

3.4 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet afslår anmodningen om at genoptage behandlingen af klagesagen.